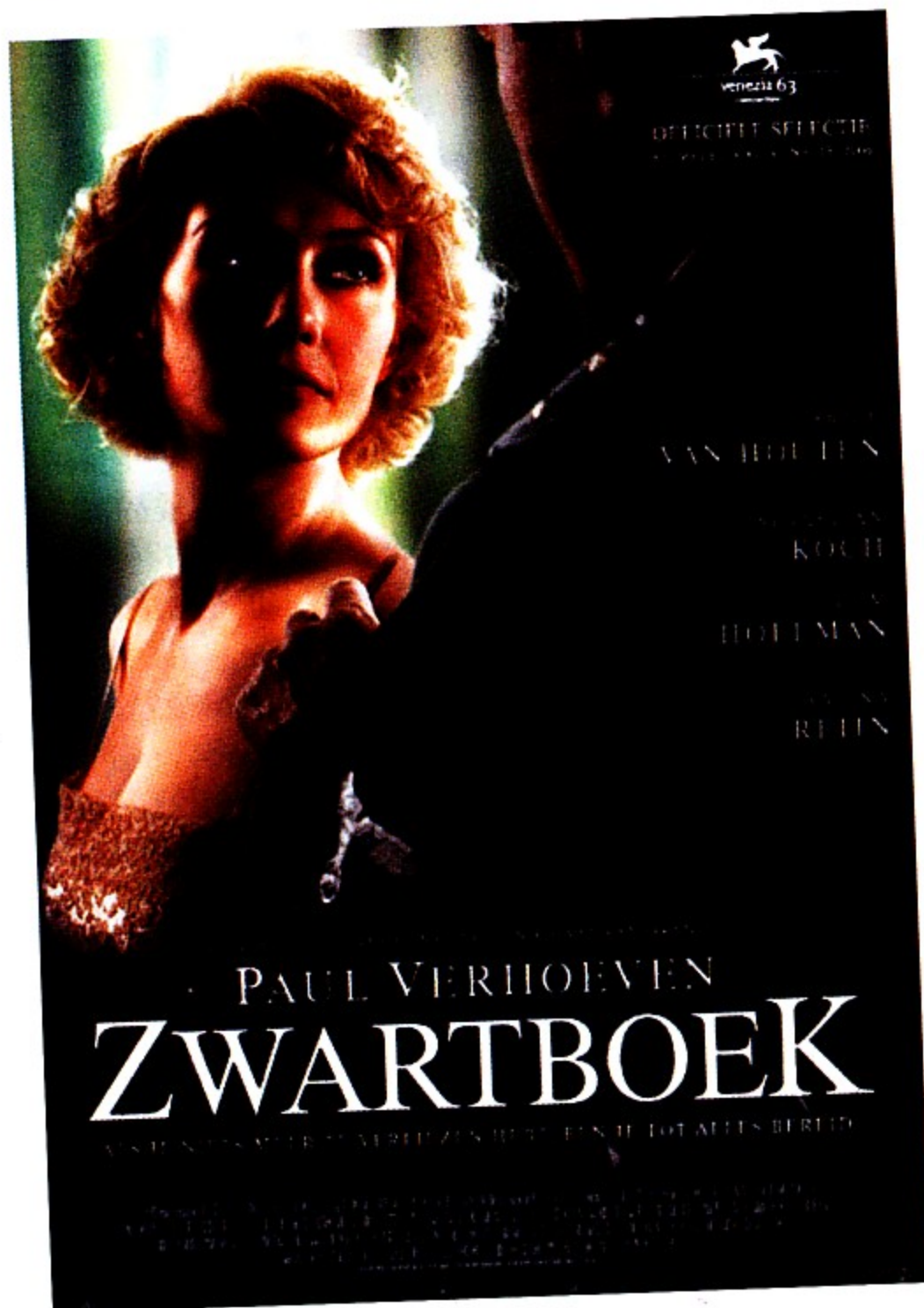
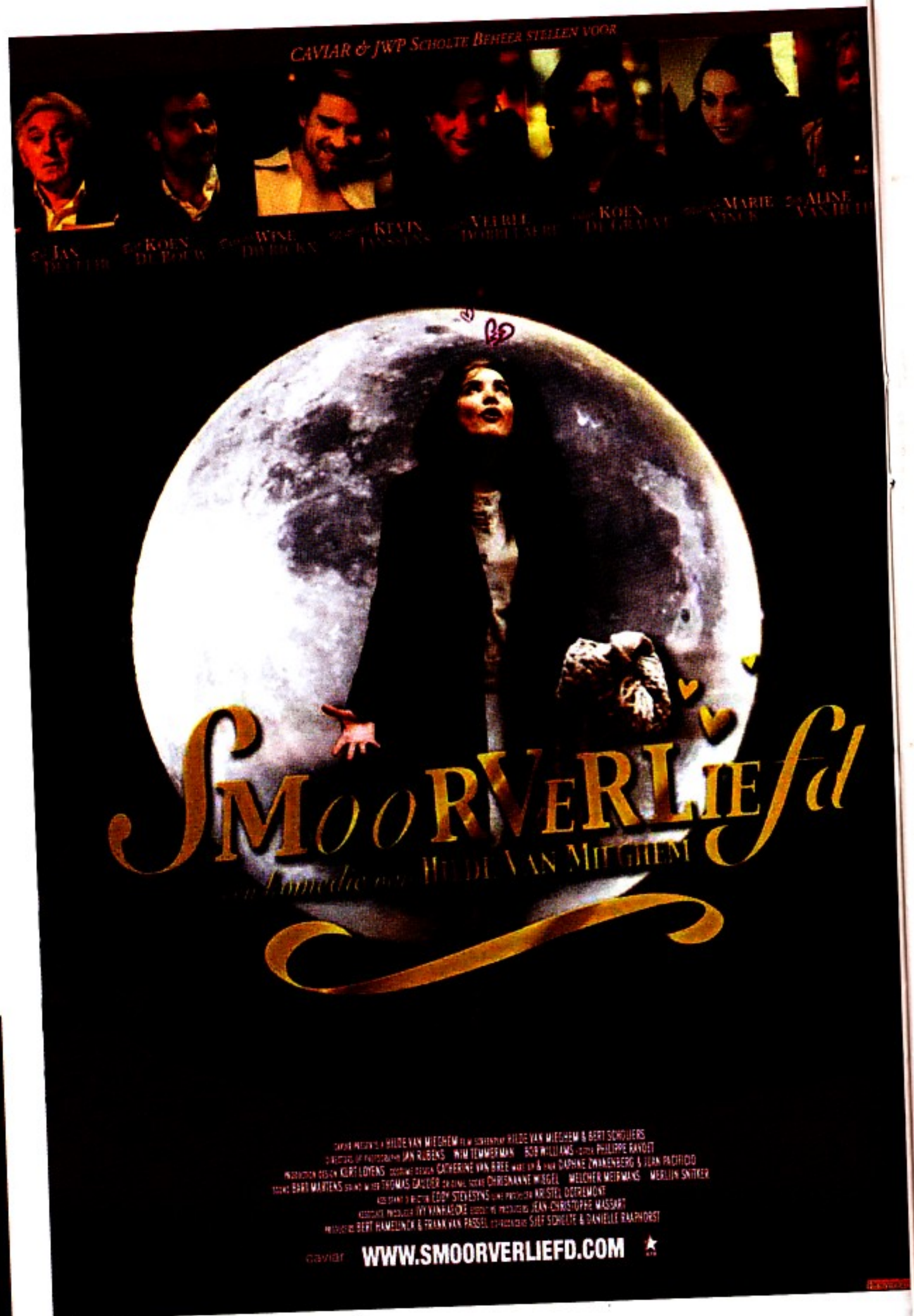


literatuurlijst van de Vlaamse scholen gestaan, behoorden dus tot het collectieve bewustzijn van de Vlamingen, hadden een 'ingebouwd' publiek, dat níét afhankelijk was van televisiebekendheid. En *Zwartboek* had de combinatie Paul Verhoeven (de enige Nederlandse regisseur met naamsbekendheid buiten de grenzen) en een onderwerp (WO II, repressie) dat ook in Vlaanderen wel leeft. En oh ja, het fenomeen *New Kids* – in Vlaanderen doorgesijpeld via vooral de nieuwe media! – bleek voldoende berucht te zijn om ook een stukje Vlaams publiek aan te spreken, een interessant fenomeen(tje) toch wel. Maar verder: van *Abeltje* tot het héerlijke *Achtste-Groepers Huilen Niet*, van *Komt een vrouw bij de dokter* tot *Nova Zembla: de Vlaming kon het werkelijk geen moer schelen*.

Jammer en vervelend en schandelijk en het zoveelste bewijs van de ondergang van het avondland en allicht een veroordelend opiniestuk waard in de Volkskrant door de verantwoordigde intellectueel met avonddienst, maar vooral: een feitelijkheid. We kunnen ons gezamenlijk wentelen in nostalgie, maar het ziet er niet naar uit dat we de klok kunnen terugdraaien. Nederlandse films die in Vlaanderen een vanzelfsprekend succes worden, het komt net als de postduif, de stencilmachine en de telex niet meer terug. Get used to it.



*Zwartboek* (door Paul Verhoeven) is een van de laatste Nederlandse films die in originele versie succes hadden in Vlaanderen.



Ook *Smoorverliefd* (door Hilde Van Mieghem) krijgt een remake voor Nederlandse markt.

Bovendien heeft Vlaanderen na de televisie ook in de bioscoop een inhaalbeweging gemaakt: het laatste decennium stijgt het marktaandeel van Vlaamse films gestaag en blijkt het publiek zéér tevreden te zijn met het aanbod. Ter illustratie: van de twintig populairste Vlaamse films ooit zijn er elf gemaakt ... ná 2000. Het slechte nieuws mag dan wel zijn dat noch Nederlandse noch Vlaamse films de grenzen oversteken. Ja, via het festivalcircuit, maar dat is bezigheids therapie in een soort parallel universum. Met *grenzen oversteken* bedoel ik: aangekocht worden door een distributeur, vertoond worden in reguliere bioscopen voor een betalend publiek. Het goede nieuws is dat zowel in Vlaanderen als in Nederland de eigen films complexloos kunnen concurreren met het tot voor kort dominante Amerikaanse aanbod. Méér: dat die lokale films grote, dure, met veel bombast in de markt gezette Amerikaanse films het nakijken geven. *Loft* vernéderde in Vlaanderen de Bond-film *The world is not enough*. En zowel in Vlaanderen als in Neder-